

ROUZI NIKSON

Na
crvenom
tepihu*

Prevela Snežana Janković

Beograd, 2016.

Za Kaluma i Hita

PROLOG

Vrata luksuznog automobila otvaraju se i bleštava bela svetlost zaslepi me na tren. *Blesak! Blesak! Blesak!* Baš kao da je u neposrednoj blizini eksplodirao vatromet. Sedim u kolima dok ona graciozno zakoračuje iz automobila. Čak ni njoj, koja je profesionalac, nije lako da izađe iz limuzine u ekstravagantnoj, svetlucavoj haljini, na štiklama od čije se visine vrti u glavi. *Skupi kolena, pokret kukovima, spusti stopalo na tlo, lagano se odgurni, elegantno uzdigni, namesti haljinu i NASMEŠI SE!* Kada zakorači, erupcija sreće i oduševljenja preplavljuje sve prisutne – *Evo je!* – kraljica Holivuda je pred objektivima. Tada se začuju povici.

„Dženifer! Dženifer!“

Okružuju je. Paparaci neumorno škljocaju, krijući lica iza foto-aparata visoke rezolucije. Kada priđu suviše blizu visokoj, vitkoj lepotici, telohranitelji ih vraćaju u stranu.

„Hej, Dženifer!“

„Pogledajte ovamo!“

„Smešak!“

Čim se euforija stiša, iskobeljam se iz kola, obilazim ih na brzinu i upućujem se ka ulazu pokazujući propusnicu. Čučnem kako bih se provukla ispod metalne šipke na zaštitnoj ogradi i nestala u gomili, očajnički pokušavajući da ne privučem ničiju pažnju. Ali ne polazi mi za rukom. Jedan od lovaca na autograme dodiruje me po ramenu i gura mi nekakvu fotografiju u lice.

„Hej! Možeš li mi uzeti autogram?“

Sledi još jedna molba: „Gospođo, gospođo, vi je poznajete? Možete li je zamoliti da izađe?“

„Da, izašli ste iz iste limuzine, recite joj da izađe!“ Pridružuju se i ostali. Svi ti glasovi zvuče poput trećerazrednog hora. Pravim se da ih ne čujem. Skrećem pogled, tek toliko da podesim rajsferšlus i navučem kapuljaču sivog frotirskog kombinezona. Obliva me znoj. Bacam pogled na moju otrcanu garderobu, a onda na prelepu, blistavu Dženifer i njenu zadivljujuću svečanu toaletu. Malo mi fali da se nasmejem od muke i sramote. U Los Anđelesu skoro nikada nije hladno, čak ni tokom februarskih večeri, a dodela Oskara – najbitnije veče u kalendaru sveta zabave – sigurno nije vreme da guzica jedne bledunjave Britanke sevne u apa-drapa kombinezonu nalik na široke štramplice i to pred očima toliko ljudi, da ne pomijem paparace koji bi neočekivano mogli da naprave ekskluzivni snimak. Ulazim. Unutra je sto stepeni. Da proključaš. *Prokleta Mona!*

Dženifer korača duž crvenog tepiha, šireći neverovatan glamur svuda oko sebe, oduševljava fanove bacajući im petaka i mašući onima u pozadini koji stoje na prstima i kamerama telefona pokušavaju da uslikaju svog idola. Kada bi zastala nakratko da se slika sa obožavaocima, isti bi joj slali more poljubaca. Mora biti tako, bez dodira – ne sme da rizikuje da zakači nekakav virus ili da joj oštete besprekornu šminku zbog koje je dva sata sedela u stolici najboljih šminkera. Daje brdo autograma crnim markerom koji, za ovakve prilike, uvek imam kod sebe.

Njen publicista požuruje nas ka crvenom tepihu mašući nekakvom tablom, sa zamrznutim osmehom na licu, sve do glavne grupe novinara. Tada ja stupam na scenu. Iskačem iz senke poput leoparda koji se ustremiljuje na svoj plen i odjednom se nalazim pod bleštavim svetlima. Hvatam krajeve njene haljine i povlačim delikatne slojeve od čiste grimizne svile, ukrašene sjajnim perlicama i sitnim šljokicama koje se presijavaju i šire iskričavu svetlost svuda uokolo. Njena elegancija oduzima dah.

„Dženifer! Ovamo!“

„Ovde, Dženifer!“

Povici postaju sve glasniji. Ovo je prilika za prvoklasnu fotografiju.

Neki se penju na stepenik kako bi je uhvatili iz ptičje perspektive. Ona ne žuri, lagano korača i glatko, neprimetno menja pozu sa gotovo svakim

bleskom blica. Neusiljeni, odavno uvežbani pokreti: desni kuk blago podignut, leva noga prekrštena preko desne tako da njene prirodne obline dolaze do izražaja; desno rame nazad, grudi istaknute ali ne previše; leva ruka na levom boku, desna opuštena iza leđa kako bi izgledala vitko iz profila. Glavu drži visoko da bi joj vrat delovao izduženije, lice okrenuto blago udesno jer tako najbolje izgleda na fotografijama, brada podignuta tek toliko da istakne mladalačku konturu vilice; sve protivureći činjenici da ima četrdeset i nešto godina (u trideset devetoj je prestala da broji). Oličenje savršenstva.

„Tako je, ljubavi, jedan veliki lepi osmeh u objektiv!“

„Ovde, još jednom!“

„Prelepo!“

Gledam je. Sada su joj obe ruke na kukovima. Savršena silueta utegnuta korsetom. Ne toliko da ne može da diše, ali dovoljno da izgleda savršeno. Cirkon na satenskoj sandali viri ispod ruba haljine. Savršeno se uklapa sa visećim dijamantskim minđušama koje vrede deset puta više od haljine. Vanvremenski, romantičan, pravi holivudski stil. *Jednostavno savršen*. Osvrćem se da proverim je li obezbeđenje još uvek u blizini. Momak mi namiguje u znak odobravanja. Nosi bubicu u uhu i jedva primetan mikrofon na reveru za slučaj da dođe do nekakve neželjene situacije. Ništa ne sme biti prepušteno slučaju kada na sebi imaš tako vredan nakit. Ona nastavlja da klizi graciozno niz crveni tepih, uživajući u svojoj pažnji, nalik na belog labuda. Besprekornim tenom, širokim osmehom i svetlucavim pogledom može da razoruža svakoga pored koga prođe. Njena magnetna privlačnost prosto izaziva nekakvu vrstu malaksalosti. *Neverovatno kako neko može da općini toliko ljudi samo sopstvenom pojavom*. Novinari i TV ekipe čekaju. Pomeram se bliže ogradi, krijući se u senci zalazećeg sunca.

„Pazite, gazite mi po kablovima!“; više ljutito oniži Amerikanac zdesna.

„Izvinite, izvinite.“ Sklanjam mu se s puta. Tad izgubim ravnotežu, zateturam se i jedna Japanka nabija mi lakat u rebra.

„Hej! Pazi malo. Umalo da mi prekineš ton!“

Brate, kakva smaračina. Da nije svega ovoga, do sada bih već bila u krevet. Još malo bleštavila. Ovog puta guraju joj mikrofone u lice i zaspaju je raznim pitanjima. Sva ta lica novinara vrlo dobro su mi poznata.

„Dženifer, večeras izgledate božanstveno! Čija je to kreacija?“

„Je li to šiveno baš za ovu priliku?“

Rouzi Nikson

„Da li vam je Mona Armstrong bila stilista?“

„Možete li se okrenuti da vidimo zadnji deo?“

„Koliko koštaju minduše koje nosite?“

„Možemo li malo bolje videti sandale?“

„Jeste li bili inspirisani stilom vašeg lika iz filma?“

„Imate li neka očekivanja za večeras?“

I još jednom, sve iz početka. Za svaku zabavnu emisiju od Bostona do Pekinga. Konačno stižemo do ulaza u „Dolbi teatar“ i telefon počinje da mi vibrira u džepu. Ali to nije onaj kog tako priželjkujem da čujem, pa sam razočarana. Samo jedna poruka od njega i sve oko mene bilo bi mnogo zanimljivije. Bila bi to još jedna luda noć iz paralelne dimenzije o kojoj bismo kasnije razglabali i smejali joj se. Moj kombinezon sigurno bi bio na tapetu. I, iako bih protestovala, zapravo bih uživala u svakom trenutku. Ipak, poruku je poslala Mona: Jesi li sa Dženifer? *Zezaš me? Rano si se setila.* Ali naučila sam da je najbolje ne odgovarati na poruke kad si raspoložen kao što sam ja trenutno.

Dok Dženifer zalazi u publiku, praćena gromoglasnim aplauzom, još hiljadama bliceva foto-aparata i zaglušujućim povicima, iskradam se, pitajući se kako sam uopšte i dospela u taj cirkus, u kombinezonu koji se već blago oseća na znoj. Oh, kada bi sve ovo bilo samo ružan san...

PRVI DEO

London,
Uoči dodele nagrada

PRVO POGLAVLJE

Svi smo posedali na bele stolice i okupili se oko glavnog stola, dok nas je Džes, naša šefica, upoznavala sa novostima.

„Reč je o Moni Armstrong.“

Kiki se odjednom probudila. To je zvučalo mnogo interesantnije od diskusije ko je kriv zbog toga što se u frižideru usmrdela zelena salata. A njen poremećaj pažnje, izazvan višegodišnjom prekomernom upotrebom društvenih medija, zahtevao je da se *zaista* koncentriše.

„Pozvao me je zamenik direktora produkcijske kuće '20Tventi'“, Džes je započela priču.

Njena šarolika ekipa – osoblje butika „Smits“, koje su činili Alan, momak iz obezbeđenja, Kiki, pomoćnik prodaje, i ja – pažljivo ju je slušala.

„Započinju probno snimanje rijaliti programa o Moni“, nastavila je. Kiki mi je uputila pogled koji je govorio „šta sam ti rekla“. Pravila sam se da ne vidim da je zamalo pala sa stolice.

„Radni naziv je *Mona Armstrong: stilista poznatih*, ali za sada ga zovu samo *Stilista*.“

Alan je bio jedini koga ta vest nije zainteresovala. Ali ni ja ni Kiki nismo bile iznenađene – modni blogeri su već nedeljama pisali o tome, a Kiki je sve pratila budnim okom. Po najnovijim informacijama sa raznoraznih modnih blogova koje nam je bez daha objavljivala ispijajući dnevnu dozu superzeleniša, „pričalo se da će se emisija emitovati na američkim kanalima narednih meseci“.

Mona je bila jedna od tema koja je zbližila Kiki i mene. Ona nije bila jedna od onih staromodnih stilista koje viđate po dnevnim emisijama,

i koji Šeron iz Vulverhemptona mogu da pretvore u Šeron Stoun. Ona je bila najpoznatiji – može se slobodno reći i *najozloglašeniji* – britanski stilista poznatih; vrlo sposobna i nezavisna osoba, sićušne građe, krajnje moderna, ljubitelj „boho riš“ haljina (ovaj termin je sama skovala) i bliska prijateljica sa samim kremom sveta poznatih.

Sada, samo nekoliko sati kasnije, odjednom je postala stvarnost. *Moja stvarnost*. Nisam ni slutila da će mi ta vest promeniti život, i to zauvek.

„Momak sa televizije – mislim da se zove Rob – zamolio je da za sada ne širimo glasine o tome“, nastavila je Džes. Američki prizvuk u njenom britanskom akcentu podsećao je na to da je dve decenije radila kao top-model u Njujorku. „To znači: nema Instagrama, Tvitera, Fejsbuka, *ničega* – sve bi trebalo da ostane u tajnosti dok se projekat ne potvrdi.“

Ali to nije bio ni mali deo priče. „A da, ekipa iz '20Tventija' želi da sutra dođe u radnju, sa *Monom*, kako bi snimili njenu pripremu za dodelu nagrada“, rekla je Džes „tako da ćemo se verovatno i mi pojaviti u probnoj epizodi.“

Kiki i ja smo se pogledale. Suzdržala sam se da se ne zakikoćem – uvek sam se smejala kad ne znam kako drugačije da reagujem. Kikina vilica pala je toliko nisko da sam pomislila da i njoj treba stolica. Džes je nastavila da priča ne obazirući se na to što je njeno osoblje obuzimala sve приметnija histerija.

„Svako od nas pojedinačno moraće da potpiše saglasnost za slučaj da ljudi sa televizije žele da iskoriste kadar u kom se i mi nalazimo, kao i Ugovor o poverljivosti.“

Kiki je krišom izvukla ajfon iz zadnjeg džepa uskih sivih farmerica i počela da pipka ekran.

„I saglasnost i Ugovor o poverljivosti pravno su obavezujući“, dodala je Džes odsečno.

Kiki je napravila grimasu i prevrnula ajfon ekranom nadole. Oni koji je prate očigledno su morali da popričekaju. Kako god, sve su to bile krupne novosti i za nju i za mene. U modnim krugovima, Mona Armstrong je bila legenda.

„Snimatelji *Stiliste* biće ovde sutra u jedanaest, a Mona će stići ubrzo nakon toga“, nastavila je Džes i ustala sa stolice, nestrpljiva da se vrati

poslu. „Moraćemo da uredimo lokal kako bi bio spreman za kamere. Amber, možeš li malo da osvežiš izloge? Neka budu monohromatski. Kiki, ti ćeš mi se pridružiti u prodaji.“

S obzirom na ozbiljnost situacije, svi smo se složili. Monina poseta butik, tog utorka u kasno januarsko jutro, biće prva njena poseta te sezone, neposredno pred sezonu uručivanja nagrada u Los Anđelesu koju je otvarala dodela Zlatnih globusa. Monine posete uvek su bile važan događaj, čak i kada kamere nisu uključene u priču, ali važnost ove posete bila je bez premca.

Kiki, koja je izgledala kao da će joj popucati šavovi na uskim farmericama, više nije mogla da se kontroliše:

„O, gospode! Kamermani! Šta ćemo, za ime boga, *obući*?“

Obe smo prsle. Iako iz različitih razloga, i Kiki i ja bile smo opsednute Monom – Kiki iz čiste modne perspektive (toliko je pomno proučavala svaku sitnicu njenih kreacija da se to graničilo sa opsesivno-kompulsivnim poremećajem), a u mom slučaju to je više bila morbidna fascinacija. Oduvek sam se pitala kako može da funkcioniše na toj dijete koja, kako mi se činilo, uključuje samo tečnosti. Kafu, vodu i šampanjac. (Nije postojala nijedna fotografija na kojoj ju je paparaco uslikao kako jede. To je činjenica.) Ali niko nije mogao da porekne to da je imala neprevaziđenu moć u svetu poznatih. I ona sama bila je poznata ličnost, a karijere zvezda koje je smatrala svojim prijateljima izgrađene su na novinskim kolumnama zahvaljujući odeći kojom je *ona* pokrivala njihove mršave guze. Za nove dizajnere bila je „diler haljina“, jer je mogla da ih vine u zvezde tako što bi jednostavno u njihovu kreaciju obukla trenutno aktuelnu osobu. Da, u našem svetu Mona je bila krupna zverka, tako da ne čudi što se danas naše raspoloženje graničilo sa ludilom. *Kakvi li ćemo tek biti sutra?*

Tog jutra Monine posete, u „Smitsu“ je vrvelo od posla. Usisavali smo, glancali, doterivali, brisali prašinu dok nismo sve doveli do savršenstva. Nasred radnje bile su ležerno postavljene kožni tabure i dva staklena stočića sa svećama i kiselom vodom – čaša šampanjca nudila se onima za koje bismo procenili da imaju para za bacanje. U našem svetu knjiga se obično *mogla* prosuditi po koricama. Mušteriju si mogao primetiti na kilometar: o ramenu joj visi najpopularniji model tašne, retko nosi

topao kaput (kome treba topao kaput kada se taksijem vozaš kroz grad?), ima sunčane naočare bez obzira na vremenske uslove, oko sebe širi mirišljavi oblak skupog parfema. Neki od naših najboljih klijenata, od kojih je mnoge Džes poznavala još iz mlađih dana, neretko su satima ostajali u butiku, ćaskali, tračarili i, naravno, kupovali garderobu, pogotovu kada popiju pokoju čašu šampanjca. Jedna stara mušterija nedavno je nakon četiri čaše rozea kupila čitavu kolekciju „Kloe“.

„Sutra ujutru uhvatiće se za glavu“, prokomentarisala je Džes dok je žena napuštala radnju sa osam besprekorno belih „Smitsovih“ kesa ukrašenih mašnom. „Ali neće vratiti ni krpicu. Radije bi umrla.“

Žene koje su inače imale visok nivo samokontrole umele su da tako popuste u „Smitsu“. Pomisao da potrošiš skoro dve hiljade funti na nekoliko krpica i to u cugu dovodila me je do suza. Nisam mogla ni da zamislim kako je to živeti u svetu u kom jeftine torbe koštaju trista funti. To je bilo skoro pola moje mesečne stanarine! S vremenom smo, radeći u „Smitsu“, stekli utisak da u kasu ubacujemo novčanice iz društvene igre „Monopol“.

Naravno, zasluga za dobru reputaciju butika mogla se pripisati vlasnici, Džasmin Smit – elegantnoj pedesetogodišnjoj bivšoj manekenki sa jagodicama zbog kojih je i Kejt Mos izgledala buckasto. Njen talenat da na pistama Njujorka, Londona, Milana i Pariza uoči ono što će postati modni hit bio je bez premca. Ali njeno umeće da uklopi najnovije dizajnerske komade sa brižljivo odabranim odevnim predmetima neafirmisanih kreatora mladih nada, koji su često tek bili izašli iz školskih klupa, izdvojilo je „Smits“ kao najuspešniji nezavisni luksuzni butik u centralnom Londonu, interesantan i za stiliste i za kupce. „Bog je u detaljima“, bila je Džesina mantra, i ni Kiki ni ja nismo se usuđivale da se usprotivimo.

Često sam bila opčinjena ekstravagancijom vlasnice i njenih mušterija. Navikla sam se tek sad, nakon godinu dana, koliko radim. Zapravo, nisam se baš polomila da dobijem taj posao. Mesto je prvobitno bilo ponuđeno mojoj cimerki i najboljoj drugarici Viki, koja je baš tada dobila posao iz snova i zaposlila se kao pomoćnik modnog urednika časopisa *Glamour*. U to vreme radila sam preko omladinske, a znamo da to ne vodi nikuda, tako da je predložila mene, a Džes se složila.

* * *

Sve dok nisam došla na ovu poziciju, nisam baš mnogo znala o modi. Top-šop mi je predstavljao vrhunac što se prodaje garderobe tiče, i mislila sam da je „Armani“ samo parfem koji moji roditelji poklanjaju jedno drugom za Božić. Da, ispod ove nove svetlucave površine krije se jedna sasvim obična devojka. Često prepoznam pravu sebe u tipičnim kupcima tržnog centra „Vestfild“ koji zbunjeno zure u izlog „Smitsa“.

„Recesija je izgleda baš žestoko udarila, ovaj butik je pred zatvaranjem“, prokomentarišu u prolazu. Na prvi pogled, beli zidovi i raštrkani rafovi mogu dovesti do zaključka da nam nedostaje pola robe ili da smo opljačkani. Ali, kako sam brzo naučila, ljudi iz sveta mode na to gledaju drugačije. U modnom adresaru „Smits“ je reper za dobru kupovinu.

Kada konačno zakoračite kroz staklena vrata i uđete u hram, naći ćete se u Aladinovoj pećini, okruženi visokom modom i kreacijama tek pristiglih sa pista. Sa obe strane blagajne nalaze se dve visoke police u staklu, visokog sjaja, pune prstenja sa retkim draguljima, minduša koje dopiru do ramena, raskošnih narukvica i svetlucavih ogrlica savremenog dizajna, raskošnih pločica sa cenama od kojih zastaje dah. Tu su i najmodernije torbe, vrtoglavo visoke štikle, oslikane salonke, kaiši od lančića nanizani na bela postolja i police, svi izloženi kao unikatna umetnička dela. Svaki komad je tu da bi mu se kupci divili, pipnuli ga, postavili ga na Instagram, Pinterest, uzdisali. „Smits“ ima sve na jednom mestu. Ali u malim dozama.

„Nijedan proizvod nije poželjniji od onog koji moraš da čekaš šest meseci“, govorila mi je Džes na početku. Minimalistički enterijer zahtevaio je da na police iznosimo samo po jedan primerak svakog modela. Naravno, to jeste bila iluzija – svaki model, upakovan u najlon, imali smo u više boja i veličina u skladištu u podrumu koji je, ruku na srce, bio iste veličine kao i radnja, ali odeća je u njemu stajala zamotana u najlon. Vrlo domišljato: ako mislite da nema vaše veličine, samo ćete još više želeti da to nešto kupite. A onda, kada iskočimo iz skladišta i ushićeno uzviknemo: „Nećete verovati, gospođo Džouns! Ipak smo pronašli vašu veličinu!“ – svi su spremni da otkucaju pin svoje platne kartice.

Naravno, cene u „Smitsu“ su *opravdano* visoke. Baš zato je, kao i mnogi drugi vlasnici ekstravagantnih butika, i Džes zaposlila obezbeđenje – u našem slučaju to je krupan, prosedi lisac, kog iz milošte zovemo Veliki Al. On radi puno radno vreme, obilazi butik i budnim okom bivšeg vojnog lica prati svaki skupi komad u radnji, koji je uz to dodatno obezbeđen

alarmom. Iako se po njegovom dvometraškom stasu to ne može videti, u suštini je meca dobruć, i baš kao i ja, s vremenom je naučio da dâ stručno mišljenje o garderobi ukoliko to mušterija od njega zatraži. Zapravo, uprkos činjenici da je srećno oženjen čovek i otac dvoje odrasle dece, Veliki Al *obožava* da flertuje sa svakom damom koja uđe, pogotovu sa onom koja je u dilemi koji komad da odabere. Bio je pred penzijom, ali, kada bi skinuo kapu i pokazao svoju prosedu kosu i ucaklio plavim očima, nije bilo teško zamisliti kakav je srcolamac bio u svoje vreme. Iznenadili biste se kada biste znali koliko su mu brojeva telefona neopaženo tutnuli u velike, spretne šake. *Uniforme stvarno pale kod žena.*

Što se mene tiče, znam da je, po Džesinom mišljenju, moju modnu neosvešćenost nadomešćivalo moje „umetničko oko“.

Početna znanja iz oblasti umetnosti sigurno nisu bila dovoljna da izrastem u Trejsi Emin, ali bila su dovoljna da steknem uverenje da znam kako izgleda dobro uređen prostor, a izlozi su postali moja uža specijalnost. Vizuelni utisak nije bio na nivou svetski poznatih londonskih robnih kuća kao što su „Selfridžis“, „Liberti“ ili „Harods“, ali simpatičan butičić, sa dvostranim staklenim izlogom na kraju Ulice Bond, u samom srcu londonske šoping enklave, *i te kako* je privlačio pažnju.

Tog jutra kada je Mona trebalo da dođe u posetu, svi smo poranili na posao kako bismo se uverili da radnja sija punim sjajem. Išli smo dotle da sam lično počupala čuperke sa tepiha. Sveće su širile prijatan miris gardenije, voda „evijan“ sobne temperature i najfinije kristalne čaše sa stopom spremni. Mona nije volela vodu marke „bakston“ ni kocke leda, što sam nažalost naučila kada su me prvi put poslali po vodu a da mi nisu preneli tako važnu informaciju. Kiki je deset minuta strpljivo pokušavala da na beloj porcelanskoj tacni napravi piramidu od čokoladnih bombona sve vreme stojeći pored kase (kao da bi se iko usudio da okusi koju). Veliki Al ju je posmatrao u isti mah zabavljeno i sa strahopoštovanjem.

„Amber, čik uzmi jednu sa dna“, šapnuo mi je dok sam prolazila.

Kada sam počela da radim u „Smitsu“, Kiki mi je održala kratak kurs o pripremama za ovakve posete. Bila je dve godine starija od mene i otvoreno

mi je to dala do znanja. Radila je već tri godine u butiku i bila je Džesin asistent. Taj posao je za mene bio prelazno rešenje u potrazi za „stvarnom“ karijerom, nečim što bi po mogućstvu imalo veze sa vizuelnim aspektom promotivne prodaje, ali Kiki je u njemu zaista uživala. Vrlo vitka, trendi bez imalo napora, uvek kao da je upravo izašla iz nekog modnog časopisa pošto je prethodno čitavu noć provela u najpopularnijem klubu, imala je vrlo čvrst stav i plašila me je od prvog dana – a ona je, izgleda, uživala u tome. Čim me je videla, uzela je na sebe obavezu da me upozna sa svim detaljima iz sveta mode, pošto mi je to očigledno bilo potrebno.

„U ovom poslu hijerarhija se veoma poštuje“, objasnila mi je jednom kad sam sedela na kutiji sa kreacijama Dajane fon Firstenberg dok smo radili popis robe. Iako je tvrdila da potiče sa Ist Enda, po Kikinom naglasaku videlo se da je pohađala privatnu školu.

„Na samom vrhu skale su dizajneri – neprikosnoveni Valentino, Đordo Armani, Donatela Versače, Stela Makartni, Dolče i Gabana itd. Odmah iza njih su najpoznatije zvezde koje nose njihove modele na crvenom tepihu od Holivuda do Kana, na dodeli Zlatnih globusa, Baftinih nagrada i Oskara, dok primaju priznanja na najglamuroznijim događajima. Iza njih su stilisti koji zapravo obave *sav* posao pripreme za crveni tepih i osiguraju im pojavu na svetskim listama najbolje odevenih. Zaboravi malu zlatnu figuricu – *te* liste su zapravo najbitnije. Stilisti kao što je Mona Armstrong mogu da ukopaju ili vinu u zvezde poznatu ličnost samo jednom haljinom ili modnim detaljem. Sećaš se kako su svi objavili Andželininu sliku sa dodele Oskara kad je pozirala izbacivši nogu kroz šlic?“ Mudro sam klimnula glavom. „A sećaš li se bilo koga ko je te godine odneo nagradu?“ Slegla sam ramenima. Učiteljica se zadovoljno osmehnula. „Naravno da se ne sećaš. To je bio istorijski trenutak na crvenom tepihu.“ Nagla se bliže meni i nastavila: „Ali ono što nekom donese hvalospeve, na nekom drugom ko to ne ume da iznese može da izgleda jadno. To je brutalan svet u kom stilisti vuku konce. Veruj mi, Amber, zvezda bez stiliste isto je što i Kajli Džener bez pućenja usana. Zatvaramo čitavu radnju kada Mona dođe da izabere komade za svoje klijente – to bude i *više* nego sjajno. Ali nemoj da misliš da je sve lepo, bude vrlo stresno i naporno uoči dodele nagrada. Ja sam jednom nadrljala.“

Sigurno je bilo naporno i nije čudo što smo je Kiki i ja prozvale Bubašvaba, a kasnije samo Buba. Često sam je viđala kako iz flašica za vodu

ispija litre tečnosti nalik na žabokrečinu – njen čuveni superzeleniš – a frižider na poslu uvek je bio pun klica pasulja i zelene salate, koje je gricala tokom dana, ali koji bi se češće usmrdeli, pa sam ja morala da ga čistim. Samo jednom sam je zatekla da jede nešto iole kalorično – kolačić sa lavandom – i to samo zato što ga je poslao modni urednik *Bazara*, pa je htela da ga postavi na Instagram.

Kiki jedva da je stizala da udahne dok mi je držala ovu lekciju.

„Ozbiljno, Amber, strava je kada nam Mona dođe u posetu – ona već godina oblači imena kao što su Dženifer Astli i Bo Bel. Kada oni obuku nešto što je Mona izabrala u 'Smitsu' i kada to bude objavljeno u nekom od modnih časopisa, Džes je na sedmom nebu. To je *odlično* za posao. Ali ne radi se tu samo o crvenom tepihu. Na primer, Mona je ta koja je promovisala džipsi stil koji je sada u trendu.“ Zatresla je svojim lepršavim rukavima kako bi ilustrovala ono što je rekla. „Od trenutka kad je Bo Bel otišla na Rodeo drajv da kupi dugačku široku suknju i heklanu bluzu, bukvalno *sve* uglednije radnje prodavale su ih nedeljama kao lude. *Toliko* je Mona uticajna.“

Ubrzo sam shvatila da Buba obožava Monu, i do tog januarskog jutra mnogo toga sam naučila o životu superstiliste.

Kao i obično, čitavo jutro provela sam izvršavajući Kikine naredbe, dok Džes nije zatražila od mene da se pozabavim izlogom. Uživala sam na toj maloj drvenoj „pozornici“ između stakla i radnje – neko bi se možda osetio klaustrofobično na tako malom prostoru, ali ja sam u njemu uživala kao u čistom platnu koje čeka da bude oslikano, mestu na kom sam stvarala izgled žene kakvom je težila svaka naša mušterija. Kada sam oblačila lutke, koristila sam slike iz kataloga koje bi Džes odabrala, a koje su nam modne kuće slale uz svaku novu kolekciju. Obično su na tim slikama manekenke pozirale u studiju ispred belog zida u najnovijim kreacijama. To je u suštini bilo nameštanje izloga po unapred određenim uputstvima, ali, pošto smo u „Smitsu“ držali samo izmenjene verzije kolekcija, na moje veliko zadovoljstvo, Džes mi je često dozvoljavala da ostavim svoj lični pečat – neobičan komad nakita ili upadljivu obuću – nešto što bi u čitavu kompoziciju unelo malo života. Izgled izloga menjali smo svakog drugog ponedeljka. Ove nedelje uredili smo ga specijalno za Monin dolazak